MIELIPIDE

Inttäminen Himasen teoksen tieteellisyydestä on joutavaa saivartelua, osoitus osaamattomuudesta käydä aitoa yhteiskunnallista keskustelua, henkisen kestävyysvajeen korkea veisu. **HANNU KATAJAMÄKI VIERASKOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Kestopusseja löytyy

Luonnon ystävälle (MT 22.11.) ja muillekin tiedoksi, että SPR:n valikoimista löytyy kankainen kestohedelmäpussi.

Niitä on joidenkin kauppojen vihannesosastoilla myynnissä. Pussin ainoa huono puoli on se, että etiketti irtoaa siitä liiankin helposti.

Itse olen ratkaissut pulman ompelemalla pussiin palan karheampaa kangasta ja kiinnittänyt etiketin siihen.

Liisa

Sukupolvenvaihdos

Kiitos hienosta kirjoituksesta, jossa Sirpa Lintunen neuvoi sukupolvenvaihdosasiassa (MT 25.11.).

Tämä viesti olisi kaikkien sukupolvenvaihdosta suunnittelevien luettava. Että ei kävisi, niin kuin täällä minulle on käynyt, kun ei puhuta asioista ajoissa ja tarpeeksi paljon kaikkien osapuolten kesken.

Sitten kärsivät kaikki.

Mies Hollolan Kutajoelta

Puhdasta ruokaa

Suomen puhtaalla ruokatuotannolla mahdollisuus, vaikka vain EU:n alueella.

Ei geenimuuntelulle

Tuet

Koska maataloustuilla ei välttämättä ole tuotantosidonnaisuutta tai edes yhteyttä maatalouteen, olisiko viljelijän hyvinvointi -tuki yksi uusista tuista? **Ei nimimerkkiä**

Rapsutusta

Vasikoiden rapsuttelu ja silitys pienestä pitäen auttaa ns. agressiivisuuteen.

Itse karjaharja

Lomituksesta

Missä on sanottu, että lomittajalle on järjestettävä ruokailu? Meillä lomittaja on pärjännyt ilman ruokaa joka lomituksen, eikä ole valittanut nälkää.

Ei nimimerkkiä

Ei lomittajia tarvitse kouluttaa viljelijöitä vahtimaan, vaan heidät pitää kouluttaa lomitustyöhön! **Välittämisen malli**

Onko mahdollista?

Miten kasvinsuojeluaineita voi ostaa ennakkomyynnistä, kun käytön pitää perustua todettuun tarpeeseen. **Rambo**

Oikeanlaista maitoa

Löytyisiköhän AIV Suomesta raaka-ainetta qruyere-juuston tekoon?

Kuivaheinällä parhaat juustot

Kirjoita napakasti

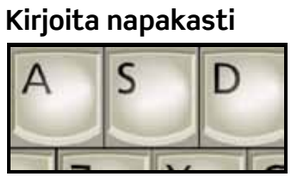

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

KARI SALONEN

Inkeri Marttilalla ei ole kovin hyviä kokemuksia metsänhoitoyhdistyksen toiminnasta. Hänen mukaansa muun muassa hakkuissa on töpeksitty.

Metsänomistaja on turvaton

Kun tilastamme tuli kuolinpesä ja otin metsät hoidettavikseni, valitsin yhteistyökumppaniksi oman metsänhoitoyhdistyksen. Se mainosti olevansa metsänomistajan asialla, tosin pakkojäsenyyden turvin!

Nyt kokemuksia on kertynyt usealta vuodelta, itsenäisenä metsänomistajanakin. Tiedän esimerkiksi, että nopeasta hakkuuluvasta joutuu maksamaan ylimääräisen maksun metsäkeskukselle.

Myös verohuojennusten ajalle 2008–2010 osunut yhdistyksen toimeksi jätetty harvennushakkuu opetti. Ensin verotoimisto hätyytteli ennakkomaksusta, kun yhdistykseltä oli mennyt väärä tieto kaupan solmimisajankohdasta. Metsäneuvoja puolusteli sitä ”tietokoneongelmana”.

Itse hakkuu toteutui sitten viime tipassa juhannuksena 2010. Verovapaus ehti vanheta, rahat kun olisi pitänyt olla tililllä jo edellisvuoden lopussa.

Seuraavana olivat vuorossa yhdistyksen hankintana tekemät energiapuu- ja harvennushakkuu. Metsätaloussuunnitelmassa olleet maininnaat metsälehmuksista ja lehtikuusista eivät hakkuussa tekijöitä pidelleet...

Kaikkiaan kolme metsätalousneuvojaa ehti vakuuttaa, ettei hakkuu ulotu lehmusalueelle. Kuitenkin alueelle oli tehty kaksi ajolinjaakin. Suurimman hakatun lehmuksen kannon halkaisija oli 13 senttiä. Metsäkeskuksen tarkastajan mukaan hakkuu ”paransi lehmusalueen kasvua”.

Se, että metsä kuului ja kuuluu PEFC-ryhmäsertifioinnin piiriin, oli yhtä tyhjän kanssa. Samana syksynä lehmuksia oli mennyt lähiseudulla myös muutamassa muussakin hakkuussa.

Luonnonsuojeluyhdistys älähti niistä kiitettävästi.

Metsänhoitotyö jatkui. Tilasin täydennysistutuksena tervalepän taimia yhdistykseltä. Taimisäkit oli tuotu juuri pari päivää ennen juhannusaattoa pihalle. Löysin ne illalla kotiin palatessani ja ryhdyin töihin. Aatonaaton iltana istutusurakka oli ohi.

Taimilasku tuli yhdistykseltä ripeästi. Heinäsin taimikon seuraavana kesänä, kasvu pääsi hyvin käyntiin.

Tänä syksynä rajanaapurin päätehakkuussa metsänhoitoyhdistyksen neuvoja oli tehnyt ajolinjan mitään kyselemättä metsälohkoni läpi. Lohkolla ei ole tierasitteita.

Yhdellä sivulla on maakunnallinen runkovesilinja. Siihen liittyvä huoltotieoikeus on kuitenkin vain linjan toisella puolella, eikä putkilinjalla ole ajoneuvoilla ylitysoikeutta. Eikä ylipäätään mitään asiaa ulkopuolisilla.

Siispä nyt oli tehty ”uusi huoltotie” lupia kyselemättä maalleni linjan varteen.

Urakoitsija oli vielä laajentanut varsinaista laanipaikkaa kasaamalla useita kasoja ”uuden” tien varteen, yksityistien suukin oli tukittu puukasoilla.

Kukaan ei nyt tunnu olevan vastuussa tapahtuneesta. Minua on syyllistetty, taas, ja rajusti. Kirjoittamalla tämän toivon, että vastaavaa ei kenenkään metsäomistajan tarvitse enää kokea. Puiden kasvatus ei ole ilmaista, eikä metsänomistus.

Kaikkiaan metsänhoitotyö on siksi pitkäjänteistä, että asiallisen ja keskinäiseen luottamukseen perustuvan toiminnan täytyisi olla eri osapuolten välillä itsestään selvä asia.

Inkeri Marttila
eläkeläinen
Kouvola

Keskustan on Suomi pelastettava

Sotaveteraanina en ole selvinnyt 2011 eduskuntavaaleista, joissa keskustapuolue menetti 16 kansanedustajapaikkaa ja on nyt eduskunnassa pienimpänä oppositiopuolueena.

Pelkään, että ellei keskustalainen kansanliike kykene nostamaan kannatustaan ratkaisevasti seuraaviin eduskuntavaaleihin mennessä, sotienkin kautta valtavilla uhrauksilla turvattu itsenäisyys menetetään.

Politiikan moraali on romahtanut. Politiikan moraalia kohottavana voimana keskustapuolueen on taas noustava, sillä se tehtävä tällä kansanliikkeellä on ollut koko itsenäisyysajan. Kun itsenäisyyden aamunkoitossa Suomelle laadittiin valtiosääntöä, Santeri Alkio tuli tunnetuksi jyrkkänä kuningasvallan vastustajana.

Urho Kekkonen oli taas ratkaisevassa etujoukossa, kun Suomi pystyi luomaan luottamukselliset poliittiset suhteet suureen itänaapuriimme Venäjään.

Nyt keskustapuolueen uudella puheenjohtajalla Juha Sipilällä on valtava tehtävä edessään: Palauttaa kansanvalta suomalaiseen politiikkaan.

Ihmettelen jatkuvasti, miksi poliittiset asiantuntijat eivät huomaa, että viime eduskuntavaalien tuloksena rikottiin jyrkästi demokraattisen hallintotavan periaatteita.

On aivan selvää, että kansalaisten luottamus politiikkaan loppuu, kun vaalien murskavoittajapuolue kieltäytyy hallitusvastuusta mutta käyttää kaikki muut edut puolueensa hyväksi ja jättää varsinaisen poliittisen vastuun muiden puolueiden kannettavaksi.

Vuoden 2011 eduskuntavaalit olivat malliesimerkki, että pienituloisten ja vaikeuksissa elävien ihmisten ei kannata ryhtyä populistipuolueen kannattajiksi, sillä populistia kiinnostavat vain valta ja omat edut.

Vieraskolumnissaan ”Tanssiinkutsu” Timo Soinia (MT 22.11.) näytti kiinnostavan ainoastaan se, lähteekö EU-komissaari Olli Rehn keskustan eurovaaliehdokkaaksi.

Viime eduskuntavaaleissa keskustapuolue menetti asemansa pienituloisten ihmisten ja maaseudun puolustajana.

Populismi muutti poliittisia valtasuhteita niin, että pienituloisille ihmisille säädetään lisää vaikeuksia. Pieniä kuntia lopetetaan ja syrjäseudut kasvavat. Palvelut siirtyvät aina vain kauemmaksi, ja elinkustannukset nousevat.

Media haluaa puhua tällä hetkellä vain niistä ihmisistä, joilla on huippukorkeat palkat. Minä haluan muistuttaa keskustapuolueen johtoa, että pienin julkinen eläke on 738,82 euroa kuukaudessa ja sitä saavat ne eläkeläiset, joilla on vain kansaneläke.

Niin pienen eläkkeen saajia on 637 500. Pienituloiset äänestäjät ovat olleet koko itsenäisyysajan se voimavara, joka on pitänyt keskustapuolueen vahvana vaikuttajana ja hallituspuolueena.

Pitkäaikaisen poliittisen kokemukseni perusteella voin sanoa, että pienituloisten ja erilaisissa vaikeuksissa elävien ihmisten asioita ei poliittista tietä voi hoitaa muuten kuin siten, että puolue on suurin ja se osallistuu hallitusyhteistyöhön.

Heimo Linna
sotaveteraani
ent. kansanedustaja ja maatalousministeri (kesk.)

Maallemuuttaja tarvitsee tukihenkilön

Hienoa, että maalla asujan byrokratiasirkuksesta kirjoitetaan. Aihetta pitää levittää entistä enemmän ihmisten tietoisuuteen.

Maaseudun lukijat tietävät kukin itse kohdallaan tuskaisen lomaketien, täyttämiset ja pelonsekaisen odotuksen. Menikö kaikki nyt oikein?

Vatsahaavan, unettomat yöt ja ties mitä fobioita näistä kiemuroista saa. Lisäksi tulevat vielä niin sanottu yleinen mielipide tai -kuva, että kyllä maalaisten kelpaa. Heinänkorsi suupielessä kuljetaan ahon laitaa, EU syytää rahaa tileille tarvitsematta tehdä itse niin mitään.

Arvostan jokaista maallemuuttajaa ja maalla yrittäjää. Arvostan maaseutusihteereitä, jotka ovat alansa opiskelleet niin perusteellisesti, että heidän antamansa neuvot pitävät paikkansa. He, jos ketkä, ovat avainasemassa yrittävän ihmisen kanssa.

Jatta on täysin samaa mieltä maallemuuttamisen haasteista kuin keskiviikon lehdessä haastateltu Metsolan pariskunta.

Yhdessä asioita hoitavien ansiosta maaseutu pysyy asuttuna, hoidettuna ja tuottavana. Palautteensa virkamieskin voi kertoa psykologista silmää käyttäen, ei syyttäen vaan pohtien, miten jatketaan.

Tietysti virkaihmiset haluavat hoitaa tonttinsa niin hyvin, ettei tule noottia huonosti hoidetusta työstä eikä virheistä.

Hommat hoituvat, kun järki ja tunteet pidetään tasapainossa, seurataan alan asioita ja muistetaan inhimillisyys. Kaikki kärsivät, jos ja kun ruohonjuuritaso pompottelee toisiaan. Tapellaan senteistä, kun yläpään taso retostelee satojentuhansien eurojen vuosipalkoillaan.

Se tietämys pitää saada kaikkia hyödyttäväksi eduksi. Käymässä täällä vain jokainen on, lapsille ja heidän lapsilleen tämä jää – toivottavasti.

Jatta

Aktivistit haluavat herättää keskustelua

Mistäköhän johtuu, että eläinaktivistien toimia arvostellaan vain kielteiseen sävyyn? Yhtään puolustavaa mielipidettä en ole nähnyt. Aivan varmasti on ihmisiä, jotka hyväksyvät heidän toimensa. Eikö niitä mielipiteitä julkaista?

Jos syy on se, että esimerkiksi toisen navettaan meneminen ilman lupaa on rikos, herää kyllä kysymys: Kumpi on suurempi rikos, navettaan meno ilman lupaa vai eläinrääkkäys?

Aktivistien puuhia pidetään rikollisina. Jokainen eläintila, joka pitää eläimiään huonosti, tekee rikosta jokaisena päivänä.

Kun epäkohtiin haluaa puuttua, ei valitettavasti auta, että hiljaksiin koittaa puhua asiasta. Jos haluaa, että joku asia saa huomiota, täytyy herättää sitä.

Pahin rikos on käyttää valtaansa hyväkseen ja aiheuttaa kärsimystä toiselle ihmiselle tai eläimelle. Valitettavasti se tuntuu olevan aika yleistä.

Jospa puututaan kaikkiin näkemiimme pahoinpitelyihin ja saatetaan ne ihmisten tietoisuuteen.

Ehkä tämä maailma on sitten vähän parempi ja oikeudenmukaisempi.

Lampuri

> Jokainen eläintila, joka pitää eläimiään huonosti, tekee rikosta jokaisena päivänä.

VIERASKOLUMNI

Suomen idea

Historia on muovannut maamme suuren maaseudun, pienten kaupunkien ja vaihtelevan luonnon mosaiikiksi. Näistä aineksista ei synny Suurkaupunki-Suomea.

Aikaansaava Suomi syntyy pienissä paikallisyhteisöissä. Suomen on oltava myös tulevaisuudessa ihmisten mittainen: palvelujen ja arjen etappien on oltava maan eri osissa helposti saavutettavissa.

Ylimittaisten metropolien hamuilijat tukevat keskitettyjä ja ihmisten arjesta etääntyneitä ratkaisuja, jotka vähitellen alkavat näivettää Suomen menestyksen todellisia tekijöitä. Suomen kilpailukyky perustuu myös tulevaisuudessa pienten paikallisyhteisöjen tarjoamaan läheisyyden ekonomiaan.

Tulevaisuuttamme jäytää myös yltiöyksilöllisyyden korostuminen. Suomessa ei enää käsitetä yhteisön merkitystä. Yhteisöllisyydestä on tullut juhlapuheiden tyhjä sana. Todellisuudessa sosiaaliset taidot ovat rapistumassa.

Syntymässä on sosiaalisten kääpiöiden Suomi, jossa on yhä vaikeampi kohdata kanssaihmisiä muina kuin kilpailijoina tai oman hyödyntavoittelun välikappaleina. Tätä kehitystä ruokkivat tosi-tv:n kieroilua ja toisten selkään puukottamista suosiva mentaliteetti.

Suomalaisuus on ihmisten välinen ilmiö. Sosiaalisen median kevytyhteisöllisyys ja nimimerkkikirjoittelu eivät riitä. Peukutus ei riitä.

Jos suomalaiset menettävät kykynsä toimia yhdessä, suomalaisuuden idea katoaa. Sosiaalista osaamattomuutta seuraa älyllinen osaamattomuus. Koulujen yhteisöllisiä rakenteita on omin päätöksin heikennetty. Ääri-ilmiönä ovat jättilukiot, joissa oppilaat hapuilevat tuntematta enää kunnolla muita oppilaita tai opettajia.

Pekka Himanen puhuu hiljattain ilmestyneessä teoksessa ”Kestävän kasvun malli” arvokkaan elämän periaatteesta. Jos se omaksuttaisiin yhteiskuntapolitiikan lähtökohdaksi, seuraisi suuria: taloutta korostava näkemys kehityksestä monipuolistuisi, ympäristön huomioon ottaminen päätöksenteossa tulisi todelliseksi, kulttuurin monimuotoisuuden tärkeys oivallettaisiin eikä sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta tingittäisi.

Arvokkaan elämä periaate tarkoittaisi paikkaperustaisuuden vahvistumista; paikallisyhteisöjen kehittymisedellytyksistä huolehdittaisiin niiden omista lähtökohdista. Keskittämisen ja suuruuden logiikan ylivalta murtuisi.

Pieniä kuntia, pieniä kouluja ja pieniä kirjastoja pohdittaisiin arvokkaan elämän turvaamisen eikä lyhytnäköisen taloudellisen säästön ja suuruusideologian katsannoista.

Arvokkaan elämän toteuttaminen mullistaisi myös tavan, jolla kehitystä mitataan. Nykyisin kehityksen mittarina on lähes yksinomaan bruttokansantuote. Se korostaa taloutta. Se ei ota huomioon esimerkiksi talouden ympäristövaikutuksia eikä talouden yhteyttä sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen.

Ympäristöä heikentävä ja sosiaalista eriarvoisuutta lisäävä toiminta ovat bruttokansantuotelaskelmissa kehitystä.

Himasen työryhmän hahmottelemassa arvokkaan elämän yhteiskunnassa kehitystä alettaisiin arvioida monipuolisemmin. Otettaisiin käyttöön arvokkuusindeksi, jonka tärkeitä osatekijöitä olisivat esimerkiksi inhimillinen ja kulttuurinen kehitys. Oikeudenmukaisuuden ja ympäristön huomioon ottavat päätökset ja toimet alkaisivat mitata yhteiskunnan edistystä.

Suhteessa Himasen raportin pääviestiin inttäminen teoksen tieteellisyydestä on joutavaa saivartelua, osoitus osaamattomuudesta käydä syvähenkistä ja aitoa yhteiskunnallista keskustelua, henkisen kestävyysvajeen korkea veisu. Vanhan sanonnan mukaan viisaan osoittaessa kuuta hölmöt puhuvat sormesta eivätkä kuusta. Toivon, ettei tämä ikiaikainen viisaus käy toteen Pekka Himasen työryhmän raportin kohdalla.

Suomi löytää uusia aatteita ja uusia haaveita. Yhä edelleen meidät on tehty samasta aineesta kuin unelmamme. Satunnainen haparointi on osa Suomen ideaa.

Malja itsenäisyydelle: ”Näille haaveille meissä ja toivollemme.”

HANNU KATAJAMÄKI
on Vaasan yliopiston aluetieteen professori.

hannu.katajamaki@uva.fi

VERKOSSA SANOTTUA

Mies pui ja emäntä keittää perunat

Tiistaina julkaistu uutinen maaseutuyritysten perinteisestä työnjaosta kirvoitti verkossa kipakkaa kommenttia. Uutinen kertoi Työtehoseuran selvityksestä, jonka mukaan tilan kuin kotitaloudenkin työt jaetaan maaseudulla edelleen sukupuolen mukaan.

SiikliBarima piti sukupuoleen perustuvaa työnjakoa yhtä luonnollisena kuin sitä, että esimiesasemaan palkattu henkilö tekee esimiestehtäviä ja siivoojaksi palkattu siivoaa.

”Tietysti monet maatalouden työt sopivat nykyään sekä miehille että naisille yhtä hyvin, koska esim. koneistuksella on saatu raskaita työvaiheita kevenemään.”

SiikliBarima tosin jatkaa toteamalla, että työnjako on ”luonnollista suorittaa henkilökohtaisten kiinnostusten, osaamisen ja taipumusten mukaan”.

Puinti sopii paremmin miehelle, koska puimurin päältä on hankalaa lähteä ”perunakattilaa tarkistamaan”.

SiikliBariman mielipide sai nimimerkin Mies se minäkin tuohtumaan. Hän piti mielipidettä ”keskiaikaisena”.

”Eikö mies muka voi tarkastaa perunakattilaa tai laittaa ruokaa? Voihan mies vaikka ommella rikkoontuneet työvaatteet kuntoon sillä välin kun vaimo tekee säilörehua. Näin meillä eikä kukaan valita.”

Emäntä oto riensi rauhoittelemaan keskustelua toteamalla, että ”työt sujuu parhaiten kun niitä tekee se jolta ne käy parhaiten”.

”Itse emäntänä osallistun tilan töihin aina kun on menossa sellainen homma, johon tarvitaan useampi käsipari tai pitää setviä papereita, jos isäntä on sairaana lehmiä hoitamaan hommataan lomittaja, en minä jätä omia hommiani ja mene navetalle. Tiloilla tärkeämpää on taloudellinen tasa-arvo kuin se kuka minkäkin työn tekee. Töitä kuitenkin on riittävästi kaikille.”

Keskustelu työnjaosta jatkuu torstaihin saakka verkkolehden viikon kysymyksessä. Jokainen lukija voi käydä ilmaisemassa oman kantansa naisten ja miesten työnjakoon MT:n verkkolehdessä osoitteessa *www.maaseuduntulevaisuus.fi*.

Ongelmia ja raikasta ilmaa Venäjältä

Viisumivapaus lähes tuplaisi venäläisturistien määrän, mutta ongelmistakin pitäisi puhua, totesi Pumpui maanantaiseen viisumivapauden vaikutuksista kertoneeseen uutiseen.

”Kauppiaat kyllä ilahtuvat, mutta miksi ei mainita niitä ikäviä asioita, mitä viisumivapaus tuo tullessaan.... eli: pimeän tupakan ja viinan myynti, huumeet lisääntyvät etenkin rajan pinnassa, prostituutio, ryöstelyt ja väkivallanteot.”

Pumpuin linjoilla oli myös Pipe. Hän piti viisumivapautta rahanahneudesta kumpuavana ja lyhytnäköisenä ajatteluna.

”Kyllä me suomalaiset sitä viinaa saadaan viisumillakin.”

Bönde piti ongelmia liioiteltuina. ”Eiköhän me olla se EU:n väkivaltaisin ja alkukantaisin heimo jo ennestään, tulis avoimista rajoista edes vähän raikasta ilmaa meillekin.”

JUHANI REKU